

ZPRAVODAJ OBLASTNÍ CHARITY

Jaro 2025

ROČNÍK V.

Vydává Oblastní charita Ústí nad Orlicí

Člověk vidí ve světě to, co nosí ve svém srdci.

Johann Wolfgang von Goethe

Slovo na úvod

Kdyby se tento příběh stal třeba v Ústí nad Orlicí, hodilo by se to víc, protože by byl regionální. Ale stal se v Olomouci. Byla už tma. Na jedné zastávce tramvaje mlčky čekalo asi deset patnáct lidí. Opodál seděl na zemi bezdomovec. Taky mlčky. Mezi nimi stál rozkročen pán. O co menšího vzrůstu, o to většího sebevědomí. Dlouhá šála kolem krku napovídala, že jde z fotbalu, patrně posilněn alkoholem. Do neobvyklého mlčení na zastávce křičel směrem k bezdomovci: „Co si myslíš!? Že já na tebe budu dělat a ty se tady budeš válet?! Táhni! Táhni, ty špíno!“ Bezdomovec dělal, jako že se ho to netýká. V tureckém sedu dál mlčky sledoval dění na ulici. Mlčící skupina dál mlčela, což fotbalistovi dodávalo odvahy k čím dál hlasitějším projevům. Fanoušek měl vedle sebe asi šestiletého synka. Když viděl, jak táta nadává tomu bezdomovci, chytil ho za ruku a snažil se ho odtáhnout pryč. „Tati, neříkej to. Tati, přestaň! Pojď pryč!“ Možná se za tátou styděl, možná mu jen bylo úzko, kdoví? Ale fotr jako když ho neslyší - mlel dál svou, dokud nepřijela tramvaj.

„Špína je velmi relativní pojem, někdo je čistej, i když páchne třeba hnojem,“ zpívá Karel Plíhal v jedné písničce. A dominikán Benedikt Mohelník na svém FB profilu říká: „Ježíš se neštítí špíny, kterou na sobě nesou lidé tísnící se okolo něho. Nechává se sám zašpinit. Ježíš je zašpiněný Bůh.“ Děti jsou vnímavé. A ten malý kluk, který se jako jediný bezdomovce zastal, nejspíš tohle všechno věděl. Věděl to srdcem...

Iva Marková, PR oddělení

ÚSTECKÁ ZUŠ HRÁLA A POMÁHALA

ZUŠ J. Kociana v Ústí nad Orlicí uspořádala 7. října 2024 sérii benefičních koncertů ve prospěch Oblastní charity Ústí n.Orl. Na třech produkcích se na vstupném vybralo 29.295 Kč. Oblastní charita věnovala peníze na zakoupení lineárního dávkovače léků, které sestry Domácího hospice Alfa-Omega používají u svých pacientů.

Spolupráce mezi ZUŠ J.Kociana a Oblastní charitou se navázala už v roce 2015. Tehdy učitel dramatického oddělení nacvičil se svými žáky autorskou hru, volně inspirovanou dopisem rodiny, která děkuje charitní hospicové službě za její péči o umírajícího člena rodiny. Po představení dostal pan učitel od jedné divačky, která měla sama zkušenost s doprovázením svého blízkého a službou charitního hospice, vřelý dopis. „*Ta paní nám tehdy přála, abychom byli i nadále užiteční. A my se o to snažíme ze všech sil,*“ připomněl v úvodu koncertu ředitel ZUŠ MgA. Jiří Zajíček motivaci, která přivedla desítky účinkujících a jejich učitelů na prkna koncertního sálu.

Děkujeme všem, kdo se podíleli na organizaci této krásné akce. Dětem a pedagogům za skvělé výkony a více než půlroční nácvik bohatého programu.

Všem, kdo přispěli do sbírky. A vedení ZUŠ za to, že propojil děti s Charitou a myšlenkou péče , o nemocné a potřebné.

HOSPICOVÝ LÉKAŘ SE SETKÁVÁ S HLUBOKÝM LIDSTVÍM

Mobilní specializovaná hospicová péče vznikla při Oblastní charitě Ústí nad Orlicí v roce 2016. Od roku 2018 dostala služba název Domácí hospic Alfa-Omega, a do multidisciplinárního týmu se zapojili kromě zdravotních sester také sociální pracovníce, psycholog, duchovní a lékař. V současné době v této službě pracuje pět hospicových lékařů, kteří přebírají do péče pacienty v orlickoústeckém regionu.

MUDr. Pavlu Vychytilovi, který byl jedním z prvních, jsme položili pár otázek:

Proč jste se stal hospicovým lékařem? Co vás k této práci táhlo?

Dostal jsem nabídku od sester z hospice. Zároveň vím, že je to dobrá a potřebná služba, protože pomáháme lidem umírat snesitelněji. Naplňuje mě to.

Čím vás tato práce uspokojuje?

Jsem s lidmi v posvátných okamžicích života. Umírání je pro každého jedinečný čas a pro mě je naplňující být v tento čas s lidmi, kterých se to týká.

Jaká je vaše role u pacienta, když medicínsky už se nedá nic dělat?

Převezmu pacienta a s hospicovou sestrou uděláme vstupní vyšetření. Zjistíme, co mu je, jaké má potíže, jaké bere léky a jaká má očekávání. Přestože medicína už zde nemá velký efekt, často tišíme pacientům bolesti a ulevujeme od dalších příznaků nemoci. Pacienti, které přebíráme

z onkologií, nebývají dobře připraveni v tom smyslu, aby věděli, že brzo zemřou. Samozřejmě v tom hraje roli i psychika. Každý by tady chtěl být co nejdéle, a tak některé informace „neslyší“, nepřipouští si je. Naši pacienti mají před sebou krátký čas, průměrně dva týdny. Většina z nich čeká, že tato doba bude delší, proto je důležité s nimi probrat právě jejich očekávání. Jako lékař jsem hospicovým sestram k dispozici na telefonu, a mohou se mnou řešit aktuální problémy pacientů. Máme také týmové multidisciplinární debaty, na kterých probíráme stav pacientů, co se podařilo, co a jak udělat atd.

V domácnosti leží umírající pacient, o kterého se stará rodina a jezdí k nim domácí hospic. Co lidé v této situaci potřebují nejvíc? Potřebují slyšet pravdu nebo dodat naději nebo něco jiného?

Na to neexistuje jednoduchá odpověď. Každý pacient je jiný a v jiném zdravotním stavu. Snažím se lidem říkat pravdu způsobem, který je pro ně přijatelný. Důležité je mluvit s nimi a vyslechnout kus jejich příběhu. Co lidé potřebují vždycky, to je pochopení.

Jak se vám spolupracuje s těmi nejbližšími kolegy – s hospicovými sestrami?

Jedním slovem skvěle.

Změnilo se za tu dobu obecné povědomí o hospicové péči a umírání doma?

Určitě ano. Existuje spousta propagace a programů, které osvětlují lidem tuto problematiku. Ve společnosti se více mluví o tématu umírání, což je dobrý trend. Umírání je těžké pro každého, ať je člověk věřící nebo ne. Všichni projdeme touto náročnou životní situací, na kterou nemáme návod.

Jedna z priorit hospicové péče je zbavit pacienta nesnesitelných bolestí, které jsou např. u onkologických nemocí. Daří se to opravdu ve všech případech?

Myslím, že na 99 % se to daří. Dokážeme zbavit pacienty nesnesitelných bolestí. Jsme schopni pomoci každému, aby necítil bolest. Zároveň takový člověk nemusí být při vědomí, protože stále spí. Někdo dobrovolně medikaci odmítá, protože se chce do posledních chvil zachovat při vědomí a komunikovat s okolím – i s bolestmi. Jsou i lidé, kterým léky fungují velmi špatně, ale to je, řekl bych, jeden případ z několika set. Je to rarita. Zároveň je dobré si uvědomit, že možnost zbavit trpícího pacienta bolesti je záležitost naší bohaté středoevropské společnosti. Lidé v jiných částech světa takovou možnost volby vůbec nemají.

Daří se vám stále vnímat vzácnost okamžiku, kdy člověk odchází ze života? A v čem vlastně spočívá ta jedinečnost?

Snad se mi to zatím daří vnímat. Až budu vyhořelý a nebudu to vnímat, tak doufám, že mi někdo řekne, ať si dám pauzu. V čem je ten okamžik jedinečný? Je to poměrně intimní. Do značné míry to vnímám jako spirituální zážitek. Nevíme, jestli po smrti něco bude nebo ne. Odcházení ze života je povznášející. (Což ale neznamená, že to je lehké - řada lidí neodchází smířených). Přesto v každém odchodu ze života vnímám naději. Ať už člověk odejde smířený nebo nesmířený, ať je věřící nebo nevěřící, z hlediska křesťanského nic z toho nezabrání větší lásce, většímu milosrdenství, většímu vztahu.

Jakou hodnotu byste vyzdvihl z toho, co vám práce hospicového lékaře přináší?

Především setkání s lidmi a s lidstvím v jeho nejniternější podobě. A skrze to i s něčím, co nás přesahuje.

Snowboardistka Eva Adamczyková, jejíž rodiče v krátké době podleli těžké nemoci, řekla v jednom rozhovoru: „Rodiče nás nikdy nevedli k tomu, abychom z nemoci někoho vinili nebo cítili, že se to nemělo stát.“

DOPROVÁZET NĚKOHO NA DRUHÝ BŘEH NENÍ SNADNÉ

Letošní Vzpomínkové setkání pozůstalých uspořádal Domácí hospic Alfa-Omega 6. listopadu 2024 v kostele Nanebevzetí P.Marie v Ústí nad Orlicí. Bohatého programu se účastnily jak pozůstalé rodiny, tak lidé z veřejnosti.

Evangelický farář a hospicový duchovní Jakub Keller promlouval na evangelium MK 4, 35-39 o utišení bouře: „Ježíš v lodi klidně spí, a ti, kdo ho doprovázejí, zažívají velký strach. Není lehké vydat se s někým na druhý břeh. Takový člověk si sáhne na dno. Může mnoho objevit. Vyžaduje velkou odvahu vložit svůj život do otázky. Prožít bezmoc, že jsme na něco sami, je velká síla. Pak přichází pokoj. Ten, který je plný pokoje, může utiřit naše strachy a všechny hořkosti.“

Pomyslným vrcholem oficiální části bylo čtení 120 jmen pacientů, které Domácí hospic Alfa-Omega tento rok doprovodil ke konci života. Poté mohli přítomní zapálit svíčku za toho, s kým se v nedávné době museli rozloučit.

„Setkání má vždy velký význam i pro nás, pracovníky hospice. Za každým jménem vidíme konkrétního člověka,“ sdělila sociální pracovnice Lucie Pacáková a poděkovala přítomným. „Je pro nás vždy velmi silné sledovat, s jakou láskou jste pečovali o svého blízkého. Bez vás by náš mobilní hospic nemohl fungovat, protože vaše péče stojí první v řadě. Máte obdiv celého našeho týmu.“

V teple orlickoústecké fary pokračovali účastníci setkání při kávě, čaji a drobném občerstvení v mnoha srdečných rozhovorech s hospicovými sestrami, mezi sebou vzájemně, či s přítomnými duchovními.

Spolufinancováno
Evropskou unií

Zemřel Vám člen rodiny nebo jiný blízký člověk? Procházíte nyní truchlením? Vyhovovalo by Vám skupinové sdílení s lidmi, kteří si procházejí něčím podobným?

Pokud ano, právě pro Vás je určen

KLUB ALFA-OMEGA

Termíny klubů pro leden-červen 2025:

21. leden 18. únor 18. březen 15. duben 20. květen 17. červen

vždy od 15:30 do 17:30 h.

- Klub je otevřen pro všechny – nejen pro rodiny pacientů hospicové péče
- Součástí programu je vzájemné sdílení u čaje nebo kávy, v případě zájmu i společný výlet nebo společné aktivity
- Setkávání probíhají v sídle Domácího hospice, Na Kopečku 360, Letohrad
- Prosíme, abyste se v případě účasti nahlásili den předem na tel. č. 731 402 331

www.uo.charita.cz

Integrační den 24. září 2024 v Ústí nad Orlicí

Co se změnilo v exekucích a oddlužení?

Sociální pracovnice Občanské poradny

Od října 2024 došlo k řadě změn v oblasti exekucí a zejména oddlužení.

Mnoho lidí zatížených exekucí může nemile překvapit vyšší srážka ze mzdy, mají-li čtyři a více exekucí. Někomu tak najednou zbyde na živobytí méně peněz, než byl zvyklý.

Nabízí se řešení v podobě oddlužení, lidově zvaného „osobní bankrot“. Jde o legální cestu, jak se dostat z dluhové pasti. Zájemce se musí obrátit na soud, potřebný návrh mu sepíše za poplatek advokáti, notáři, insolvenční správci či exekutoři. Zdarma návrhy sepisují neziskové organizace, třeba právě naše charita.

Dlužník se pak pod dohledem soudu snaží uhradit během tříletého splátkového kalendáře co největší část svých závazků. Za vynaložené úsilí je na konci odměněn odpuštěním zbylých dluhů. Tříletý splátkový kalendář měli dříve jen někteří dlužníci, zpravidla starobní a invalidní důchodci, ostatní spláceli až 5 let. Nově tak došlo k narovnání podmínek a zkrácení oddlužení pro všechny na 3 roky. Oddlužení však rozhodně není procházkou růžovým sadem – od dlužníka je vyžadováno, aby naplno využíval své schopnosti, dosahoval tzv. adekvátního příjmu a věřitelům uhradil co možná nejvíc. Již na začátku splácení určí soud každému jeho „osobní cíl“, kterého by měl pro osvobození od dluhů dosáhnout. Přihlíží se např. ke vzdělání, kvalifikaci, zdravotním omezením apod. Neplní-li dlužník řádně všechny své povinnosti, hrozí mu prodloužení splácení až o 18 měsíců či úplné zrušení oddlužení.

V občanské poradně nabízíme všem lidem bezplatné, nestranné, nezávislé a důvěrné poradenství. Obrátit se na nás můžete osobně na některém z našich kontaktních míst, telefonicky, e-mailem, přes WhatsApp či Messenger. Odborné sociální poradenství poskytujeme nejen v dluhové problematice, ale i ohledně bydlení, zaměstnání, sociálního zabezpečení, v rodinných záležitostech a dalších oblastech.

Občanská poradna Ústí nad Orlicí, tel.: 734 281 415, 739 136 522

DÍKY DÁRCŮM MÁME DESET NOVÝCH INJEKČNÍCH DÁVKOVAČŮ

Když jsme začátkem roku zjistili, že potřebujeme pro Domácí hospic Alfa-Omega pořídit nové dávkovače léků, protože ty původní již dosluhují, pochybovali jsme, zda se to vůbec podaří. Jeden totiž stojí 39.000 Kč. Podařilo se to už v říjnu.

Na zakoupení nových přístrojů přispěly firmy **Dibaq, a. s., ECOS, s.r.o., a SCHOTT CR, s.r.o.** **ZUŠ Jaroslava Kociana Ústí nad Orlicí** v náš prospěch zorganizovala sérii benefičních koncertů. Pomohl také projekt na portále **Darujme.cz**. Na Burze filantropie podpořily náš projekt na zakoupení dávkovačů tyto subjekty: **Pardubický kraj, město Ústí nad Orlicí, město Česká Třebová, město Žamberk**, obchodní družstvo **Konzum**, firmy **IVECO Bus, OEZ, Šmídl Provozní Holding s.r.o. a Solea CZ**.

Děkujeme všem dárcům a také pracovním Domácího hospice Alfa-Omega, které věnovaly své úsilí prezentaci na Burze filantropie a benefičním koncertu či kontaktům s dárci.

Pořízené dávkovače přinášejí větší komfort do péče o těžce nemocné pacienty. Medikace, která se soustředí do jednoho přístroje, jim přináší výraznou úlevu, a zároveň jsou ušetřeni vícenásobného podávání léků.

Benefiční koncert ve prospěch Oblastní charity Ústí nad Orlicí dne 7. října 2024

Nadace VDV pro hospic

Výbor dobré vůle - nadace Olgy Havlové podpořila Domácí hospic Alfa-Omega částkou 70.000 Kč.

Domácí hospic ALFA-OMEGA umožňuje těžce nemocnému člověku strávit poslední dny života doma, v kruhu svých blízkých. Cílem projektu a nezbytnou součástí při poskytování služby jsou zdravotní pomůcky, které pomáhají pacientům v podání léků nebo zmírnění bolesti jenž často konec života doprovází. Za pomoci projektu došlo k pořízení Koncentrátoru kyslíku a Lineárního dávkovače.

Dalším cílem bylo zajištění pevného a stabilního týmu a udržení kvality služby především dostatečně proškoleným multidisciplinárním týmem.

Byl vybrán kurz Základní krizová intervence, a to z důvodu že za pacienty a k jejich rodinám dojíždí ve pracovní službě, které musí umět zvládat nastalou situaci v rodině a sdělovat veškeré (dobré i špatné) zprávy .

K dnešnímu dni hospicový tým doprovodil 131 umírajících. K tomuto počtu je nutné připočítat podporu min. stejnému počtu pečujících osob.

Domácí hospic Alfa - Omega působí na území Orlickoústecka od roku 2010. Během svého působení pomohl stovkám pacientům a pečujícím osobám v nelehké části jejich životů, kdy bylo nutné se vypořádat s přicházející smrtí.

Ve službě Domácí hospic Alfa-Omega je kladen velký důraz na profesionalitu, empatie a dostupnost. Aktivita projektu – vzdělání hospicového týmu, nákup zdravotních pomůcek – vedou k udržení stávající kvality, ale také k dalšímu rozvoji služby a možnosti umírat doma.

Velice děkujeme Výboru dobré vůle za podporu.

MODLITBA VE STÁŘÍ

Pane, ty víš lépe než já, že den ode dne stárnu a jednoho dne budu starý. Chraň mě před domněnkou, že musím při každé příležitosti a ke každému tématu něco říci.

Zbav mne velké náruživosti chtít dávat do pořádku záležitosti druhých.

Nauč mě, abych byl uvážlivý a ochotný pomáhat, ale abych přitom nevrstal a neporučnickoval. Zdá se mi, že je škoda z přemíry moudrosti nerozdávat - ale ty, Pane, víš, že bych si rád udržel pár svých přátel.

Nauč mne, abych dovedl mlčky snášet své

nemoci a obtíže. Přibývá jich a chuť o nich hovořit roste rok od roku. Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé, když líčí své nemoci, ale nauč mě trpělivě je snášet.

Také se neodvažuji prosit o lepší paměť - ale jen o trochu větší skromnost a menší jistotu, když se má paměť nesho-

duje s jejich pamětí.

Nauč mě té podi-

vuhodné moudrosti umět se mýlit.

Drž mě,

abych byl, jak jen je možno, laskavý. Starý morous je korun-
dáblovo.

ní dílo

Na-

uč mě u jiných odhalovat nečekané schopnosti a dej mi krásný dar, abych se také o nich dovedl zmínit.

Mám vrásky a šedivé vlasy. Nechci si stěžovat, ale

tobě, Pane, to říkám - bojím se stáří. Je mi tak,

jako bych se musel rozloučit, nemohu zastavit

čas. Pociťuji, jak den ze dne ztrácím sílu a při-

cházím o bývalou krásu. Byl jsem pyšný na to, že

se stále ještě mohu měřit s mladými. Teď cítím

a uznávám, že již toho nejsem schopen. Byl

bych směšný, kdybych se o to pokoušel.

Ale ty, Pane, říkáš: „Kdo věří ve mne, tomu narostou křídla jako orlovi“.

Dej mému srdci sílu,

abych život přijal tak, jak jej ty řídíš. Ne mrzout-

sky, ne lítostivě se skleslou náladou, ne jako

odcházející, ale vděčný a připravený ke všemu,

k čemu mě ty ještě povoláš.

A k tomu mi dej všechnu sílu srdce. Amen.

František Saleský

PRÁCE S LIDMI NÁS NAPLŇUJE

Charitní pečovatelská služba zajišťuje péči na Orlickoústecku, Českotřebovsku, Choceňsku a Letohradsku. Za rok mají obě služby v péči kolem stovky klientů, o které se pečovatelky a pečovatelé starají v jejich domácím prostředí. Na otázky odpovídala vedoucí ústecké pečovatelské služby Jiřina Matějčková a Filip Dvořák.

Co lidé od pečovatelské služby nejvíce očekávají?

JM: Očekávání jsou různá. Pro mne je zajímavé pozorovat, jak lidé v úctyhodném věku nad 90 let dokáží žít i přes mnohá zdravotní omezení „naplno“. Dokážou si určit míru podpory, kterou od nás potřebují, odmítají přepečovávání. Často zapírají svoji bolest, ale zároveň si uvědomují, že je pro ně důležité, aby se přeci jen trochu svěřili do péče nám a svým blízkým.

FD: Naši klienti jsou pokrokoví, snaží se udržet tempo s okolním světem a projevují o vše zájem. Doslova nás obohacují svými vzpomínkami na dětství a mládí, jak se jim žilo tenkrát a jak se žije dnes. Jsou to lidé smíření a jejich očekávání jsou většinou velmi skromná. Chtějí být doma, s blízkými a jsou rádi za každou pomoc, vlídné slovo, úsměv“.

Jaké zdravotní potíže vaše klienty trápí?

JM: V posledních letech máme stále více klientů s onemocněním demence, u kterých je zapotřebí vyšší míra podpory a zajištění pocitu bezpečí. Zasadíme do oblasti intimity klienta, kterému zůstávají emoce, ale ztrácí se paměť. Spolupracujeme úzce s jeho blízkými. Většinou se jedná o klienty s těžkou nebo úplnou závislostí na pomoci druhé osoby. Doprovázíme je slovní i fyzickou podporou. Je naší snahou naplňovat jejich každodenní aktuální očekávání a přinášet také podporu jejich blízkým. Péče o člověka s demencí je pro všechny velmi náročná a vyžaduje trpělivý přístup.

Z čeho máte ve vaší práci radost?

FD: Že se naši klienti a jejich blízcí na nás těší. Někteří z nich žijí s bolestí, a když k nim přijde někdo, kdo se na ně usmívá a hezky s nimi mluví, je to pro ně velká posila. Každý den nám někdo děkuje, to je velká motivace do další práce.

Jak můžou zájemci o službu požádat?

JM: O službu žádá pro své blízké většinou rodina. Často to bývá po návratu z nemocnice, nebo když se zhorší zdravotní stav klienta doma. Tehdy nastává pro všechny zlomová situace, ve které potřebují pomoc. Obvykle rodina neví, co dělat, na koho se obrátit, co mohou využít. Když nás osloví a máme volnou kapacitu, začneme u klienta pečovatelskou službu poskytovat. Jako Charita můžeme zajistit komplexní poskytování služeb, které na sebe navazují - poradnu pro pečující, domácí zdravotní péči, půjčovnu kompenzačních pomůcek, hospic nebo osobní asistenci.

Jaké cíle vystihují pečovatelskou službu?

JM: Profesionalita a lidskost – tak by se daly shrnout základní cíle pečovatelské služby a zároveň to, co činí jejich klienty spokojenými. Mnozí potkají v pečovatelských spřízněnou duši, která jim vnese do podzimu života jiskru optimismu a naděje. To nejdůležitější pro dobré poskytování pečovatelské služby je vzájemnost, komunikace a individuální přístup. Umění přiblížit se člověku, získat si jeho důvěru, jednat s klientem jako se sobě rovným.

FD: Naši klienti nás rádi vidí. My uděláme svoji práci, umyjeme je, podáme jídlo, ale oni vnímají hlavně tu komunikaci kolem. Jsou rádi, že za nimi přišel někdo, kdo jim naslouchá, rozumí a snaží se jim rozjasnit den.

Charitní pečovatelská služba Ústí nad Orlicí, Sokolská 68, tel. 731 402 341

Charitní pečovatelská služba Letohrad, Taušlova 714, tel. 734 769 712

BUĎME PŘIPRAVENI NA BUDOUNOST NAŠICH BLÍZKÝCH

Od narození rodiče pečují o své děti nejlépe, jak mohou. Předávají jim různé vzorce chování, vědomosti, dovednosti a učí je, jak být dobrým člověkem. Zkrátka je připravují na budoucnost.

Život přináší různé situace, kterými jsou děti součástí a formují jejich osobnost i postoje. Například postoj ke stáří, nemoci či péči o člověka. Děti přirozeně sledují chování svých rodičů a s velkou pravděpodobností je poté přijmou za své. Pokud je tedy dítě součástí péče o blízkou osobu, získává tím cennou zkušenost, ze které bude moct v budoucnu čerpat. Může si například říct „moji rodiče pečovali o své rodiče, já se postarám o ty své“.

Životní karta se obrací a z dítěte se stává dospělý jedinec, a zároveň potenciální pečující. Mohlo by se zdát, že role pečujících se týká jen péče ve stáří. Ale opak je pravdou. Pečujícím se může stát každý z nás, prakticky ze dne na den, ať je nám 30, 40 nebo 60. Ať pečujeme o člověka po mrtvici, infarktu, autonehodě nebo stárnoucího rodiče. Role pečujícího je v takovou chvíli jasná. Někdo nás v jisté míře potřebuje.

„Nenechám tě potopit, jsi součástí mé lodi.“

Převládá v nás touha se o blízkého postarat doma. Zároveň je v nás velký strach, obavy a nejistota. Napadají nás otázky: „Čím začnu, co mohu udělat, jsem na všechno sám, pomůže mi zbytek rodiny...? Koho oslovit, na koho se obrátit a na co se vlastně zeptat?“ Hlavou se nám honí spoustu otázek a my na ně hledáme odpověď. Dokud se do takové situace člověk nedostane, o možnosti domácí péče se dopodrobna nezajímá. Vzpomeňme si na naše rodiče, jak se nás snažili připravit na různé životní zvraty a situace. Teď je to v našich rukou a na péči o naše blízké se můžeme alespoň částečně připravit. Minimálně tím, že budeme mít na paměti, že existují různé služby, dávky nebo pomůcky, které nám mohou péči v domácnosti usnadnit. Jakmile totiž víme, že nás někdo vyslechne, pomůže a poradí, každá situace se nakonec může zdát snazší. Pak i počáteční pocity jako je beznaděj, smutek, zoufalství, někdy i vztek, mohou nakonec vyústit v pochopení smysluplnosti a ocenění významu blízkosti.

V poradně pro pečující jsme na takové situace připraveni. Přijedeme, vyslechneme, poradíme, pomůžeme a pokusíme se zorganizovat péči tak, aby vyhovovala Vám i Vaším blízkým. Nezavírejte před péčí oči. Buďte připraveni na budoucnost našich blízkých.

*Mgr. Michaela Pražáková
vedoucí Poradny pro pečující*

Sváteční setkání v Nízkoprahovém denní centru

19. prosince pozvaly pracovnice Nízkoprahového denního centra své klienty bez domova na vánoční guláš.

I letos byl guláš výborný a připravili ho dobrovolníci z Domu dětí a mládeže Damián Lanškroun - na výzvu, kdo chce pomoci s jeho vařením, se přihlásilo šest lidí. Suroviny na jeho přípravu nám darovalo obchodní družstvo Konzum. Děti z DDM potěšily přítomné

kulturním vystoupením. Hosté vánočního setkání dostali také cukroví, které upekly maminky z Rodinného centra Dětský svět, a balíček s věcmi praktického využití od naší Oblastní charity. Všechny přítomné tradičně potěšil hrou na kytaru a zpěvem Jiří Hurych a pan Matějka.

I když přišli jen tři klienti, bylo to milé setkání. Bylo radostné vidět, že některým z nich se daří dobře, a měli potřebu přijít pozdravit pracovnice NDC, které jim pomohly postavit se na vlastní nohy.

Děkujeme všem, kdo připravili vánoční setkání, máme z této spolupráce, která trvá už řadu let, opravdovou radost. Děkujeme pracovnícím NDC, které se ve své práci věnují osobám bez přístřeší s velkým nasazením a poctivostí.

OBLASTNÍ CHARITA PRO UKRAJINU

I když naše pomoc je nepatrná, má pro lidi v napadené zemi velký smysl. „Je to pro ně hmatatelný důkaz, že někdo z té šťastnější části Evropy na ně myslí,“ tak o tom hovořil ředitel Charity Drohobyč Ihor Kozankevič při své návštěvě v květnu 2024 v Letohradě.

Kompenzační pomůcky

V roce 2024 jsme z našich půjčoven v Ústí nad Orlicí, Letohradu a Lanškrouně poslali ukrajinské Charitě Drohobyč více než třicet kusů vyřazených kompenzačních pomůcek. Chodítka, polohovací postele, toaletní židle, berle či sedačky na vanu ještě poslouží v drohobyčském středisku Nazaret. Tam se místní dobrovolníci starají o lidi, kteří se stali obětmi války, a nemají kam jít – zmrzačené vojáky, kteří přišli o rodinu i domov, děti z ulice, nemocné, závislé.

„Láska k nepříteli v případě agresora spočívá v tom, zabránit mu v konání zla,“ píše papež František v encyklice Fratelli tutti. Sebemenší pomoc lidem na Ukrajině má smysl, protože se snaží - byť nepatrně - vyrovnávat zlo, které tam lidé zažívají.

Děkujeme také Markétě Vaškové a Oblastní charitě Pardubice za zprostředkování této pomoci a její dopravy.

Centrum pomoci cizincům

Kromě praktické pomoci Oblastní charita Ústí nad Orlicí provozuje službu Centra pomoci cizincům, kam se můžou ukrajinští uprchlíci v případě potřeby obrátit. Najdou zde pomoc s adaptací na nové prostředí, poradenství, informace, psychickou podporu, možnost tlumočení, doprovodů. Kontakt: Taušlova 714, Letohrad, tel. 731 018 912. Pro zájemce také zajišťujeme výuku českého jazyka. Děkujeme za podporu Městu Letohrad.

České knihy pro děti

Do projektu na podporu výuky českého jazyka v základní škole č. 3 v Užhorodu, kterou zakládal prezident T.G.Masaryk, se zapojila naše Oblastní charita a farnost Letohrad. Do sbírky přinesli lidé celkem třináct banánových krabic českých knih pro děti a v srpnu 2024 se odvezly na místo určení, kde se staly základem pro školní knihovnu. I tato malá pomoc měla pro děti a učitelky v Užhorodu, zaplněném uprchlíky z východu, svůj význam, protože jim vytvořila zdání normálního života. Děkujeme Romanu Fruhaufovi za zprostředkování dopravy.

FOTOGRAFIE Z CEST NA ZAKARPATÍ

Přivezl Roman Fruhauf 15. listopadu do Letohradu. Vyprávěl nám o předání českých knih, které jsme v Letohradě o prázdninách vybírali pro školu v Užhorodu. Vybralo třináct banánových krabic knih, které se v ukrajinské škole staly základem nové školní knihovny. Udělaly radost učitelkám i dětem, které se v této škole, založené v roce 1932 prezidentem T.G.Masarykem, dosud učí česky.

I když se může zdát, že tato podpora válčící Ukrajině je jen kapkou v moři, má velký význam, protože přispívá k pocitu normality běžného života.

Děti přebírají názory svých rodičů

Během jara 2022 přijala ZŠ Komenského v Letohradě do výuky 42 ukrajinských dětí. Jak to bývá v krizových situacích – bez předchozí přípravy či varování. Začala válka a lidé z napadené země utíkali do bezpečí okolních států. Česká republika přijala v poměru k počtu obyvatel nejvíc uprchlíků z Ukrajiny. Válka trvá už tři roky. Jejich naděje na rychlý návrat domů zhasla. Změnila se i nálada v české společnosti. ZŠ Komenského za tu dobu prošlo 63 ukrajinských školáků. Jak se jim daří? A jak to zvládají učitelé? O tom všem vypráví ředitelka školy, Mgr. Ivana Veselá.

Jak vzpomínáte na únor 2022?

Byly zrovna jarní prázdniny a my jsme jako škola s volnou kapacitou v rychlém sledu do všech ročníků přijali 42 ukrajinských dětí. Bylo to náročné. Každému žáku a jeho mamince jsme museli věnovat hodiny času – ukázat školu, vysvětlit, jak to tady funguje, jaké jsou u nás zvyklosti. Byli tu jen dva vyučující ruštiny a asi čtyři další, kteří se byli schopni domluvit s dětmi a rodiči rusky. Anglicky děti neuměly, rodiče jen vzácně. Bez pomoci Veroniky Peškové a charitního Centra pomoci cizincům bychom se v tom hodně plácali.

Musel to být velký nápor na učitele i vedení. Jak jste to zvládali?

Nepřestávám žasnout, jak se učitelé popasují s výjimečnými situacemi. Hned si začali hledat

materiály k výuce, sdíleli si je a vzájemně si pomáhali. Máme dobrou partu učitelů, ale hodně jsme tápali: Co ukrajinským dětem nabídnout? Jak je hodnotit? Dočasně jsme upravili učební plán, ale postupně jsme museli nároky zvyšovat. Postupně se také vytvořila organizovaná podpůrná síť – inspirativní skupiny, státní projekty, školení, večerní webináře. Po covidu jsme sice byli přewebinářovaní, ale život se neptá. Byli jsme hození do vody, tak jsme museli plavat.

A jak to tehdy nesly ukrajinské děti?

Děti musely být ve velkém traumatu. Všechny. Některé to na sobě nedávaly znát. Také vždy záleží na rodičích, jak vše svým dětem vysvětlí, jak s nimi mluví. Některé děti to berou jako křivdu – bez ptaní je vytrhli z jejich přirozeného prostředí, a ocitly se v cizí zemi, kde nikomu nerozumí, bez kamarádů, bez širší rodiny, bez svých věcí. Z tohoto důvodu se někdy ani nesnaží ve škole. Některé děti pochopily, že utekly do bezpečí, a že se musí přizpůsobit. Traumata z útěku nebo dokonce z válečných prožitků se u nich projevovala postupně. Zpočátku to tady děti braly jako letní tábor, ale po půl roce se jejich chování změnilo. Některé začaly být agresivní, jiné naopak plačtivé, depresivní. Snažíme se to individuálně řešit.

Jak se ukrajinské děti učí?

Pokud chtějí, učí se dobře. Máme tu děti, u kterých nepoznáte, že nejsou rodilí mluvčí. A máme tu i děti, které se odmítají učit, protože tu nechťejí zůstat, nebo se neumí se svou situací sžít. Nabízíme všem stejné možnosti, ale jestli je konkrétní žák využije, to už je na něm.

Jaké mají vztahy s českými spolužáky?

Ve třídách si to vcelku dobře sedlo díky třídním učitelům a asistentům. I české děti jsou z různých rodin. Někdo pomáhá s laskavostí, někdo naopak závidí Ukrajincům, že dostávají nějaké prvotní dávky či materiální pomoc. Děti samozřejmě často přebírají názory svých rodičů. Ve škole se snažíme vést děti k tomu, aby si nezáviděly, aby se vžily do toho, že ukrajinské děti musely odejít ze svého domova kvůli válce. Jsou tu děti, které přišly z klidnějších oblastí, ale jsou tu i děti, které zažily střelbu, nálety, ukrývání do krytů, viděly ruiny svých domovů, viděly mrtvé.

Obecně ve společnosti se naladění na cizince mění k horšímu. Spousta lidí podléhá různým dezinformacím na sociálních sítích a vidí cizince jako riziko. Vykřikují, že kvůli ukrajinským dětem se nedostanou jejich děti do škol, že dostávají od státu peníze, které oni si musí sami vydělat atd. A zase: děti tyto názory dospělých přebírají, a tvoří si podle nich své vlastní. Navíc sledují platformy jako TikTok, kde jsou třeba krutá válečná videa, která si vzájemně sdílejí. Za ty tři roky se vytratila lítost s jejich osudem, a převládá názor: Jsi tady? Tak makej!

Jaký mají přístup k výuce dětí jejich rodiče?

Je to velmi různé, stejně jako u českých dětí. Dva třetáci: jedna maminka se divila, že kluk nemá každý den zadány domácí úkoly, protože z Ukrajiny je zvyklý doma dělat stejnou porci učiva jako ve škole. Druhé dítě nespolupracuje, nenosí pomůcky ani úkoly, chodí pozdě nebo vůbec, a mamince to je jedno do té doby, než ji voláme k nějakému problému. Nejčastěji řešíme záškoláctví nebo neadekvátní řešení konfliktů. Někteří rodiče jsou od dětí odpojení i proto, že mají problémy sami se sebou. Ale znova opakuji: toto je hodně podobné i u českých rodičů.

Snaží se děti ve škole?

Opět stejné jako u českých dětí: máme spoustu českých „flinků“, a poměrově jim odpovídají i ukrajinští. Stejně je to se snaživými dětmi.

Za mého mládí jsme měli ve třídě jednoho Roma. Dnes mají děti ve třídách spolužáky původem z Ukrajiny, Mongolska, Vietnamu, Moldávie. Jak vnímají dnešní děti své spolužáky jiných národností?

Dnes je běžné, že ve třídách jsou děti jiných národností. A bude jich přibývat. Musíme si na to zvyknout a vytvořit si koncepci, která bude přijímající a snad i obohacující pro všechny.

Jaký postoj k jinakosti obecně vidíte u dětí?

Na toto téma se ve škole hodně snažíme. Máme různé programy zaměřené na respekt, spolupráci, přijímání spolužáka, např. se zdravotním handicapem nebo jiné národnosti. Někdo dostane za své mizerné čtení dvojku, protože kvůli nějakému svému zdravotnímu handicapu nedokáže číst lépe. Zdravý školák dostane taky dvojku. Jejich dvojky se nemohou porovnávat. Ale samozřejmě je porovnávají nejen děti, ale i rodiče. Takže někdy se potýkáme i s rodiči. Děti vedeme k respektu. Ale je to náročné, protože spoustu věcí berou jako nespravedlnost a porovnávají neporovnatelné.

Jak takové množství různých agend zvládají učitelé?

Je to náročné. Často jsme unavení, protože naše limity jsou omezené.

Jak obecně vnímáte adaptaci cizinců na škole?

V Letohradě to, myslím, zvládáme. Naše české děti jsou zvyklé na ukrajinské děti. Občané města jsou naladěni vstřícně. Ve větších městech a školách o tisíci žácích je to asi složitější, anonymnější. My máme ve škole 350 žáků, empatické učitele a funkční školní poradenské pracoviště, takže si dokážeme všimnout změn chování, a ohlídat si, co se ve škole děje. Měli jsme tu třeba dva výborné klidné žáky, kteří se pečlivě připravovali do školy. Najednou se ale jejich chování změnilo. Výbuchy zlosti u nich střídala apatie. Ptali jsme se, co se děje? Zjistili jsme, že jejich otec napsal z Ukrajiny mamince, že si našel jinou ženu, že se s maminkou rozchází, a také na Ukrajině zemřela maminka maminky, a ona se s ní nemohla ani rozloučit. Ta maminka prožila v jednom týdnu tragédie, které se odrazily i v chování a prožívání jejich dětí. Takže když vidíme, že se něco děje, musíme se dětí ptát. A opět musím zmínit zásadní pomoc charitního Centra pomoci cizincům a paní Peškové s tlumočením nebo s doprovody dětí do poraden.

Nálada ve společnosti se sice mění, ale my nezaznamenáváme nějaký skokový nárůst nenávislných reakcí. Někteří příchozí z Ukrajiny se sami zapojili do různých aktivit ve městě či farnosti, chtějí být užiteční a jsou přínosem pro život města. Občas to někdo pokazí, ale to je stejné jako u Čechů... Velmi bychom dětem i dospělým přáli, aby se dobře adaptovali, žili spokojeně a v souladu s pravidly naší země. Aby se nezdráhali přijmout nabízenou podporu, která jim to může usnadnit (výuka češtiny pro děti, setkávání v Centru pod střechem nebo třeba psychologickou pomoc) a už nikdy nezažili hrůzu války.

DOBROVOLNÍCI

V roce 2024 nám 15 dobrovolníků vypomáhalo při sbírkách šatstva a jeho třídění, vyčistili nám 650 pokladniček po Tříkrálové sbírce, pomáhali při organizaci aktivit v Rodinném centru nebo při dokončování výrobků v STD Miriam. Celkem pro nás odpracovali za rok 380 dobrovolnických hodin. Děkujeme! Bez vás by to nešlo...

DIVADLA NA PODĚKOVÁNÍ ZA TŘÍKRÁLOVOU SBÍRKU

Divadla na poděkování za Tříkrálovou sbírku jsme pořádali 29. ledna ve Sloupnici a 30. ledna v Lukavici. Osvědčený Teatr Pavla Šmída tentokrát sehrál poučné představení Táta a syn.

Děkujeme!

Tříkrálová sbírka

Tříkrálová sbírka, to je tradice, důvěryhodnost a práce mnoha dobrovolníků, které spojuje jedna věc – pomoc lidem v tíživé životní situaci. Jako organizátor akce a příjemce vybraných peněz Oblastní charita Ústí nad Orlicí upřímně děkuje všem vám, kteří jste se na Tříkrálové sbírce podíleli buď jako dobrovolníci nebo přispěvatelé. V letošní TS se v našem okrese vybralo celkem 4.152.130 Kč, z toho do pokladniček 4.057.781,- Kč, do online kasičky lidé poslali 53.200,- Kč a 36.149,- Kč převedli na bezhotovostní účet. Děkujeme, že pomáháte s námi.

ŠKOLENÍ NOVÝCH ZAMĚSTNANCŮ

NOVÍ ZAMĚSTNANCI nastupují na konkrétní pozici nebo do určité služby. Aby měli přehled o celé Oblastní charitě, o jejím poslání, historii a všech dalších službách, uspořádali jsme 4. března školení nových zaměstnanců.

CHARITA HOSPODAŘÍ S POUŽITÝM TEXTILEM

Charita má milosrdenství už ve svém názvu (lat. Caritas = slítování). Naším cílem je uplatňovat tento postoj nejen u pacientů a klientů, ale chovat se ohleduplně k širšímu okolí a životnímu prostředí. Každý z nás se může vážně zamyslet nad tím, kde nakupuje a jaké zboží kupuje. Můžeme zredukovat svou spotřebu a vybírat si lokální výrobky.

K Charitě už tradičně patří, že lidé tam přinášejí nepotřebné věci, které mohou ještě někomu posloužit. Tak je tomu i v Oblastní charitě Ústí nad Orlicí, kde probíhají každý měsíc sbírky. Použité šatstvo, ložní prádlo či obuv dále slouží lidem bez domova nebo rodinám s dětmi v sociálně tíživé situaci. Pravidelně také pořádají naše Rodinná centra Mozaika a Kopretina burzy dětského

ošacení, kde si mohou maminky levně nakoupit.

Textilní průmysl je jedno z nejméně znečišťujících odvětví. Na výrobu jednoho bavlněného trička se spotřebuje 2.700 litrů vody, což je množství vody k pití, která vystačí člověku na dva roky. Ročně se vyrobí kolem 80 miliard ks oblečení. Oblečení se často vyrábí z materiálů, které se nikdy nerozloží. Na skládkách uvolňují různé chemikálie do půdy, ovzduší a vody. V roce 2015 se ve světě vyrobilo 48 mil. tun oblečení, na skládkách a spalovnách ten rok skončilo 73 % oblečení. V EU vyhodíme na člověka za rok 11 kg oblečení.

Oblečení se vyrábí často z nekvalitních materiálů v nejchudších zemích světa, kde se nedbá na pracovní podmínky. V bohatých částech planety se pak tato „rychlá móda“ nabízí za nízké ceny spotřebitelům. Většina těchto oděvů se neprodá. Protože se denně chrlí nové kolekce, ohromně narůstá množství vyrobených, ale i vyhozených oděvů.

Co s těmito neradostnými fakty může udělat každý z nás? Nabízíme pár možností:

Nekupovat tzv. rychlou módu, kterou nabízejí velké obchodní řetězce (dají se dohledat konkrétní značky, které nedbají na podmínky, v jakých se oděvy vyrábí)

Nakupovat v second handech, na burzách

Nabídnout oděvy dalším uživatelům

Nechat si oděv ušít u místní švadleny, z kvalitního materiálu

Použité zdroje: www.europarl.europa.eu, www.slowfemme.com

Měsíční sbírky šatstva

2025

Kde: Letohrad, Na Kopečku 356

Kdy: od 14 do 17 h.

5. března	6. srpna
2. dubna	3. září
7. května	1. října
4. června	5. listopadu
2. července	

Pořádá v průjezdu fary v Letohradě na náměstí

Sbírku šatstva

pátek **11. dubna 2025:**

14 – 18 h.

Přijímáme čisté a použitelné sezónní oblečení a obuv, kojenecké oblečení, látkové pleny, nepoškozené nádoby, ložní prádlo (povlečení, prostěradla), cestovní tašky.

SPOLEČNĚ ZA ÚSMĚV DĚTÍ

Projekt obchodního družstva Konzum Ústí nad Orlicí za rok 2023 podpořil charitní Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi (SAS). Vybranou částku ve výši 8.107 Kč jsme použili na nákup komunikačních pomůcek.

Pracovnice SAS dojíždějí na Orlickoústecku do rodin, které se ocitly v nepříznivé sociální situaci, a kde se setkávají s náročnými tématy. Jejich základním nástrojem, jak zmírnit nebo eliminovat příčiny, které by mohly ohrozit dítě v rodině, je rozhovor.

Malé děti často nedokážou vyjádřit své pocity, neumí mluvit, mluví špatně nebo se stydí říci, co je trápí, jak se cítí ve školce či škole. Nové pomůcky, např. „karty emoci“, pomáhají dětem své pocity vyjádřit. Na karty dobře reagují i dospívající a dospělí. Díky tomu může pracovník SAS lépe pochopit situaci v rodině, navázat komunikaci se všemi jejími členy a správně směřovat potřebnou pomoc.

Děkujeme vedení Konzumu za tento prospěšný projekt na podporu neziskových organizací.

Děkujeme za podporu

Advantech Czech s.r.o.

Alena Eliášová

Alena Jansová

Alena Šplíchalová

Anna Jurenková

Auto Janák s.r.o.

Blanka Svetlíková

Dana Chládková

Dana Stejskalová

Daniela Maléřová

Daniela Šubertová

Dibaq a.s.

ECOS

Dopravní stavby Brno, s.r.o.

Drahomíra Maříková

Eliška Chalupníková

Emílie Doležalová

Emilie Dušková

Eva Becková

Eva Hylmarová

Eva Chaloupková

Eva Janatová

Eva Kovářová

SOMA

Farní sbor Českobratrské církve
evangelické v Horní Čermné

GOLDEN GATE CZ a.s.

Hana Jarešová

Hana Motyčková

HaS Lanškroun s.r.o.

Hrdinová Irena

Chrobáková Lenka

Ing. Ivan Chmelíček

Ing. Jan Glatt

Ing. Jiří Appl

Ing. Josef Veselý

IP Systém a.s.

Irena Šemberová

Iva Vágnerová

Ivana Baková

IVECO Czech Republic, a.s.

Iveta Danielová

Jakub Chalupník

Jan Bezstarosti

Jan Janíček

Jan Kada

Jan Konečný

Jan Kubánek

Jan Mikyska

Jan Pokorný

Jan Vogl

Jana Jiroutová

Jana Lenochová

Jana Rejentová

Jana Smolová

Jana Sokolovová

Jana Tomanová

Jaroslav Marko

Jaroslava Martináková

JCEE, s.r.o.

Jiří Kada

Jiří Kodytek

Jiří Kubínek

Jiří Marek

Jiří Sonták

Jiřina Koblížková

Jitka Patakiová

Josef Barcal

Josef Fišer

Josef Wendlig

Kalát Věroslav

Kamil Luňáček

Karel Hrodek

Karel Suk

KARMED s.r.o.

KDM s.r.o.

Klub důchodců Dolní Čermná

KONZUM, obchodní družstvo v Ústí
nad Orlicí

Kvapil Jiří

Květoslava Fialová

Ladislav Bako

Lamutex, spol. s r. o.

Lenka Brábníková

Lenka Holeková

Lenka Jílková

Leopold Faltus

Letohradské soukromé gymnázium,
z.ú.

Lohmann & Rauscher, s.r.o.

Lubor Nováček

Lucie Charvátová

Lucie Mikulecká

Lucie Vejdová

Lukáš Balcar

Mája Čížová

Marcela Kubátová

Marcela Kunstová

Marie Buryšková

Marie Halbrštátová

Marie Hamplová

Marie Káráská

Marie Malá

Marie Náhlíková

Marie Pachlová

Marie Palmová

Marie Pecháčková

Marie Sekaninová

Martina Linhartová

Martina Syková

MAS ORLICKO, z.s.

Město Brandýs nad Orlicí

Město Česká Třebová

Město Choceň

Město Králíky

Město Lanškroun

Město Letohrad

Město Ústí nad Orlicí

Město Vysoké Mýto

Město Žamberk

Město Jablonné nad Orlicí

Grantis, s.r.o.

Mgr. Eva Kubová

Mgr. Jaroslav Kumpošt

Mgr. Milan Jirout

Mgr. Pavel Tůma

Mgr. Pavla Fialová
 Michaela Siváková
 Michaela Tipeltová
 Michal Lesák
 Milada Mikysková
 Milan Horníček
 Milan Janda
 Miloslava Hlinecká
 Miloš Bednář
 Miloš Jandera
 Miluška Janošíková
 Miroslav Hajzler
 Miroslav Honzátko
 MUDr. Zbigniev Bott
 MUDr. Zbyněk Valenta
 MUDr. Zuzana Brádková
 MVDr. Jakub Šperlich
 Nadace Divoké husy
 Nadace J + T
 Nela Barbořáková
 Nela Zezulková
 Novotný Jiří
 Nadace VDV
 Burza filantropie
 OEZ s.r.o.
 Oldřich Doleček
 Oldřich Pánek
 ORSIA spol. s r.o.
 Pachlová Michaela
 Pardubický kraj
 Pavel Černín
 Pavel Černý
 Pavel Svatoš
 Pavel Veverka
 Pavel Žák

Petr Herynek
 Petr Moravec
 Petra Dušánková
 Petra Netušilová
 Radim Adamec
 Radomír Blažek
 Renata Forejtová
 Renata Píšová
 Richard Záveský
 Romana Horníčková
 SCHOTT CR, s.r.o.
 Skalická
 SOLEA CZ výrobní družstvo
 Spolek rodičů a přátel školy při ZUŠ
 Jaroslava Kociana Ústí nad Orlicí, z.s.
 Stanislav Andráš
 Stanislava Nešporová
 svoboda.plan s.r.o.
 Sylvia Kábrtová
 Šmídl s.r.o.
 Štěpánka Faitová
 TEDDIES s.r.o.
 Tomáš Barcal
 TRASER CZ s.r.o.
 U JITKY s.r.o.
 Václav Klement
 Věra Faltusová
 Věra Špinlerová
 Veronika Moravcová
 Vladimír Klíma
 Vladislav Martinák
 Vlasta Peková
 Vojtěch Vorel
 Zdeněk Šrámek
 Zdeněk Táborský

Zdenka Lazárková
 Zdeňka Šprindrichová
 Zofia Barbara Fialová
 Marie Benešová
 Tomáš Drmota
 Zdeněk Držmíšek
 Dolečková Sýkorová
 Alena Dušková
 Lubomír Fiedler
 Marta Groulíková
 Ladislav Hájek
 Jan Hora
 Josef Hubník
 Kateřina Hynková Tichá
 Ladislav Vágner
 Ondřej Jireš
 Jakub Keller
 Marie Knapovská
 Blanka Krsičková
 Petr Kubrt
 Josef Matyáš
 Radek Linhart
 Jiřina Minářová
 Lukáš Nastoupil
 Libor Navrátil
 Jaroslava Novotná
 Jan Palcisko
 Michal Prokopec
 Věra Štefanová
 Vladislav Škeřík
 Richard Vogl
 Jan Voříšek
 Petr Voříšek
 Alžběta Vychytilová

OBCE

České Libchavy, Dlouhá Třebová, Dolní Čermná, Dolní Dobrouč, Hnátnice, Horní Čermná, Horní Třešňovec, Jamné nad Orlicí, Kunvald, Libchavy, Líšnice, Lubník, Lukavice, Orlíčky, Ostrov, Písečná, Řetová, Semanín, Sloupnice, Šedivec, Verměřovice

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

Pardubický
kraj

EVROPSKÁ UNIE
Evropský fond pro regionální rozvoj
Integrovaný regionální operační program

Spolufinancováno
Evropskou unií

**Naše projekty na pomoc nemocným a potřebným můžete
podpořit
na příspěvkové konto:
831240611/0100.**

Srdečně děkujeme vám všem, kdo pomáháte s námi.

Vydává Oblastní charita Ústí nad Orlicí

Na Kopečku 356, 561 51 Letohrad

tel. 739 383 598

Redakce: Iva Marková, Katarína Zelenáková

email: propagace@uo.hk.caritas.cz

www.uo.charita.cz